AUGUSTINUS
Admont, 12. Jh.
Seite 39r
Quelle: https://manuscripta.at/?ID=25973
Copyright: Admont, Benediktinerstift

Qd q̃ mirū si quēadmodū potē nosse q̃libet neq̃ssim' ho unde illi
t' illi uermes musceq; nascant' ita mali angli p subtilitate sui sensus
i occultioribꝰ elementorꝫ seminibꝰ nor' unde ranę serpentesq; nas
cantur. ⁊ hec p certa [illegible] ⁊ nota ēpationū oportunitates occul
tis moribꝰ adhibendo facium creari ñ creant. ⁊ illa hoies q̃ solent
ab hoibꝰ fieri ñ mirant' Qd si q̃s q̃ celeritate i creantꝫ forte mirat'
q̃ illa aiantia tā cito facta s. ⁊ adtendat quēadmodū ⁊ ista p mo
dulo facultatis humanę ab hoibꝰ pcurent' Vnde enī fit ut eadē
corpa citꝰ uermescant estate q̃ hieme ⁊ citꝰ in calidioribꝰ loci
q̃ i frigidioribꝰ. ⁊ hec ab hoibꝰ tanto difficilꝰ adhibent' q̃nto
des sensuū subtilitates ⁊ corporꝫ mobilitates i membrꝰ tenuis ⁊ pigs.
Vnde licet q̃libꝰ cūq; angli uicina causa ab elementis conthere. ⁊ q̃nto
facilꝰ ē tanto mirabiliores i huiꝰmodi opibꝰ eorꝫ existunt celeritates.
S; ñ est creator ñ q̃ ñ pncipaliter ista format. nec q̃sq̃ hoc potē ñ ille
penes q̃ pmittꝰ s omniū q̃ s. mīsurę. numi. ⁊ ponda. ⁊ ipse ē unꝰ
creator ds. ex cuiꝰ ineffabili potentatu fit etiā ut q̃ possent hii
angli si pmittent' ido ñ possint qa ñ pmittunt' Neq; enī occur
rit alia ratio cur ñ potuerint facere minutissima musca q̃ rana
serpentesq; fecer. ⁊ ñ qa maior aderat dnatio phibentis di p spm
sem q̃ etiā ipsi magi efessi s dicentes. digni di ē hoc. Qd aū possit
p naturā nec possit p phibitionē. ⁊ q̃ p ipsi' natę suę cditionē
facere ñ sinant' homini explorare difficile ē imo v ipossibile. ⁊ ñ
p illa donū di q̃ apls cōmemorat dicēs. alii diuidicatio spiritū.
Nouimꝰ enī hoiem posse ābulare ⁊ neq; hoc posse etiā si ñ pmit
tat. ⁊ volare aū ñ posse etiā si pmittat' Sic ⁊ illi angli q̃dā
poss facere si pmittant' ab anglis potentioribꝰ ex impo di. ⁊ q̃dā v
ñ poss nec si ab eis pmittant' qa ille ñ pmittit q̃ illi ē talis